Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
R. NORKUS
представено на 30 януари 2025 година [1]

Дело C-364/23 P

ZR
срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост

„Обжалване — Публична служба —Прехвърляне от/в друга институция — Искане за прехвърляне, подадено съгласно член 8 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз в отговор на обявление за свободна длъжност — Отхвърляне на това искане — Значение на приоритетния ред, предвиден в член 29, параграф 1 от този правилник — Грешка при прилагане на правото“

1. Настоящото дело дава възможност да се разгледа проблемът, който е в сърцевината на жалбата, подадена срещу решението на Общия съд на Европейския съюз от 29 март 2023 г., ZR/EUIPO (T-400/21, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2023:169), относно мобилността между институциите, и по-специално относно връзката между разпоредбите, отнасящи се до искането за прехвърляне на длъжностно лице след командироването му в друга институция на Съюза, от една страна [2], и процедурата, която следва да се проведе за заемане на свободните длъжности в тази институция, от друга страна.

I. Правна уредба

2. Правната уредба във връзка с настоящата жалба е определена от следните разпоредби от Правилника на длъжностните лица на Европейския съюз, изменен с Регламент (ЕС, Евратом) № 1023/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 г. (ОВ L 287, 2013 г., стр. 15) (наричан по-нататък „Правилникът“), в редакцията му, приложима към спора в главното производство.

3. Съгласно член 4 от Правилника:

„Не се допуска назначаване или повишаване с цел, различна от заемане на свободна длъжност по предвидения в настоящия правилник ред.

[1] Език на оригиналния текст: френски.

[2] Посочването на дадена институция в настоящото заключение следва да се разглежда като обозначаващо и другите органи на Съюза.

Свободните длъжности във всяка институция се обявяват на служителите на съответната институция, веднага след като органът по назначаването вземе решение за заемане на тази длъжност.

Ако свободната длъжност не може да бъде заета чрез преместване, назначаване в съответствие с член 45а или повишаване, тази длъжност се обявява на служителите на другите институции и/или се организира вътрешен конкурс“.

4. Член 8 от Правилника гласи:

„Длъжностно лице, което е командировано в друга институция на Европейския съюз може след изтичането на шест месеца да подаде заявление да бъде преместено в тази институция.

Ако както институцията, в която първоначално е назначено длъжностното лице, така и институцията, в която то е командировано, са съгласни с преместването, се счита че целият служебен стаж на лицето в институциите на Съюза е бил прослужен в последната институция. Такова преместване не дава право на финансовите облаги, дължими съгласно настоящия правилник при прекратяване на служебното правоотношение със Съюза.

[…]“.

5. Член 29, параграф 1 от Правилника предвижда:

„Преди заемането на свободна длъжност в дадена институция органът по назначаването първо разглежда следните възможности:

а) дали мястото може да бъде заето чрез:

   i) преместване; или

   ii) назначаване по член 45а; или

   iii) повишаване

   в рамките на институцията;

б) дали са постъпили заявления за преместване от длъжностни лица от същата степен от други институции и/или

в) ако не е възможно свободната длъжност да се заеме посредством посочените по-горе възможности, дали да се разгледат списъци с подходящи кандидати по смисъла на член 30, отчитайки, когато е уместно, съответните разпоредби относно подходящите кандидати в приложение III, и/или

г) дали да се проведе вътрешен конкурс за институцията, открит само за длъжностни лица и срочно наети служители съгласно определението в член 2 от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз;

   или да се пристъпи към процедурата за провеждане на конкурси — по документи или чрез изпити, или по документи и чрез изпити. […]

[…]“.

6. Член 110, параграф 1 от Правилника гласи:

„Разпоредбите от общ характер за прилагане на настоящия правилник се приемат от органа по назначаването на всяка институция след консултации с комитета по персонала и с комитета по Правилника за персонала“.

II. Обстоятелствата по спора

7. Обстоятелствата по спора, изложени от Общия съд в точки 2—13 от обжалваното съдебно решение, може да се обобщят по същество по следния начин.

8. Жалбоподателката, длъжностно лице със степен AD 5 в Европейската комисия, е командирована по свое искане, считано от 16 септември 2013 г., в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) съгласно член 39 от Правилника. Тя изпълнява служебните си задължения първо като сътрудник в областта на интелектуалната собственост в качеството на срочно нает служител на основание член 2, буква а) от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз, а впоследствие като специалист по интелектуална собственост в качеството на срочно нает служител със степен AD 6, считано от 1 март 2019 г.

9. На 10 март 2020 г. EUIPO отправя вътрешна покана за изразяване на интерес с цел назначаване като длъжностни лица в EUIPO по-специално на командировани в нея служители (наричана по-нататък „поканата за изразяване на интерес“) в рамките на годишната процедура по прехвърляния (наричана по-нататък „годишната процедура по прехвърляния“). В тази покана се уточнява, че тя е открита за всички професионални профили, включително за свързаните с интелектуалната собственост. EUIPO посочва в нея, че органът по назначаване (наричан по-нататък „ОН“) ще разгледа подадените кандидатури с оглед на интереса на службата и на критерии като: i) ключовите длъжности или познания в EUIPO, ii) кариерата и постиженията в EUIPO, iii) съществуващите възможности в щатното разписание, iv) отражението върху бюджета и v) оставащата част от срока на договора или оставащия срок на валидност на списъците с резерви.

10. Жалбоподателката отговаря на поканата за изразяване на интерес в указания срок, а именно 31 март 2020 г., като иска да бъде прехвърлена в EUIPO съгласно член 8 от Правилника. Тя уточнява, че отговаря на посочените критерии и че евентуалното ѝ прехвърляне би съответствало на интереса на службата на EUIPO.

11. На 28 април 2020 г. EUIPO публикува обявлението за свободна длъжност IM/FT&TA/20/47/AD/OD, което се отнася за длъжностни лица или срочно наети служители със степен AD 5—AD 8, за заемане на длъжност специалист по интелектуална собственост (наричана по-нататък „свободната длъжност“).

12. На 12 май 2020 г. жалбоподателката подава кандидатурата си в отговор на това обявление за свободна длъжност. С електронно писмо от същия ден, отправено до ОН, жалбоподателката се позовава на посоченото обявление за свободна длъжност и на основание член 90, параграф 1 от Правилника иска да бъде прехвърлена в EUIPO в съответствие с членове 8 и 29 от Правилника (наричано по-нататък „спорното искане“).

13. С решение от 8 септември 2020 г. ОН отхвърля спорното искане (наричано по-нататък „спорното решение“).

14. На 5 ноември 2020 г. EUIPO наема на работа срочно нает служител, одобрен вследствие на външно обявление за наемане на работа, публикувано с цел изготвяне на списък с резервни кандидати, като встъпването в длъжност е определено за 1 декември 2020 г.

15. На 8 декември 2020 г. жалбоподателката подава жалба по административен ред съгласно член 90, параграф 2 от Правилника срещу спорното решение, която е отхвърлена с решение от 22 март 2021 г. (наричано по-нататък „решението за отхвърляне на административната жалба“).

III. Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

16. На 2 юли 2021 г. жалбоподателката подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на спорното решение и доколкото е необходимо, на решението за отхвърляне на административната жалба.

17. В подкрепа на жалбата си тя излага три основания: първото — нарушаване на членове 4, 8, 27, 29 и 110 от Правилника и на принципите на непрекъснатост в кариерното развитие, на съпоставяне на заслугите на длъжностните лица на Съюза и на прозрачност, второто — нарушаване на принципа на равно третиране, и третото — нарушаване на задължението за мотивиране и на задължението за полагане на грижа, произтичащо от явна грешка в преценката при претегляне на наличните интереси.

18. С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля посочените три основания, а в резултат на това и цялата жалба. По-специално, що се отнася до първото основание, Общият съд приема, на първо място, във връзка със спорното искане, че предвид критериите, свързани с текста, съдържанието и контекста, в който то се вписва, това искане е трябвало да се квалифицира като „искане за прехвърляне“ по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника. На следващо място, той приема по същество, че по естеството си такова искане за прехвърляне от/в друга институция не може да се разглежда като насочено към заемане на свободна позиция, за която е изготвено обявление за свободна длъжност. На последно място, Общият съд постановява, че при разглеждането на посоченото искане EUIPO не е била длъжна да вземе предвид нито член 29, параграф 1, буква б), нито член 4 от Правилника, доколкото според него тези две разпоредби се отнасят само до обявяване на свободните позиции на служителите на другите институции. Според Общия съд първото основание на жалбоподателката е необосновано и частично неотносимо, що се отнася до оспорванията във връзка с годишната процедура по прехвърляния.

19. Що се отнася до второто и третото основание, Общият съд приема по същество, от една страна, че положението на жалбоподателката е или несравнимо със, или различно от случаите, за които се отнасят нейните доводи. При всяко положение, разглеждането на искането ѝ, подадено извън годишната процедура по прехвърляния, не е предполагало администрацията да го уважи. От друга страна, спорното решение е било достатъчно мотивирано, не е било опорочено от никаква явна грешка в преценката и е било прието при спазване на задължението за полагане на грижа.

IV. Производството пред Съда и исканията на страните

20. С жалбата си жалбоподателката иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение, да обяви за допустими и основателни исканията ѝ по дело T-400/21 и въз основа на това

– да отмени по същество спорното решение или ако не го направи, да върне делото на Общия съд, за да се произнесе, и

– да осъди EUIPO да заплати съдебните разноски.

21. EUIPO иска от Съда:

– да отхвърли изцяло жалбата като явно недопустима и при условията на евентуалност, като неоснователна и

– да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски, направени в рамките на производството пред Общия съд и по настоящото производство.

22. В съответствие с член 76, параграф 2 от своя процедурен правилник Съдът решава да не провежда съдебно заседание за изслушване на устните състезания.

V. Правен анализ

23. В подкрепа на жалбата си жалбоподателката повдига три основания. В съответствие с искането на Съда настоящото заключение ще се съсредоточи върху първите две. Преди обаче да се провери дали тези основания са налице, следва да се разгледат съмненията, изразени от EUIPO относно допустимостта на настоящата жалба.

A. По допустимостта

24. EUIPO оспорва допустимостта на настоящата жалба с довода, че в нея не са указани точно оспорваните елементи от съдебното решение, че тя не съдържа правни доводи в подкрепа на изложените в нея основания, че не е достатъчно последователна и разбираема и че поради това целта ѝ е просто да доведе до преразглеждане на подадената пред Общия съд жалба. Тя счита, че цялата жалба е основана на твърдяното неправилно тълкуване на спорното искане. С този довод обаче жалбоподателката имала за цел да измени предмета на спора, като се опитва да изложи пред Съда за първи път доводи, които не е повдигнала пред Общия съд.

25. Жалбоподателката твърди, че жалбата ѝ е допустима.

26. В това отношение не споделям становището на EUIPO, че по същество настоящата жалба е изцяло недопустима. Всъщност целта на тази жалба е да се оспори становището, застъпено от Общия съд в обжалваното съдебно решение, като се изтъкнат правните основания и доводи, с които жалбоподателката възнамерява да постави под въпрос това становище. По-специално, тя упреква Общия съд за допуснати грешки при прилагане на правото и за изопачаване на фактите, като назовава конкретно аспектите и точките от

посоченото съдебно решение. Следва да се добави, че след като една от страните оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, както е в случая, що се отнася до различни разпоредби от Правилника, явно е възможно в производството по обжалване отново да се повдигнат правни въпроси, които са били разгледани пред този съд [3], без да се обезсмисли част от производството по обжалване.

27. Твърденията на EUIPO относно недопустимостта на „главния“ довод на жалбата относно твърдяното неправилно тълкуване на искането на жалбоподателката също не ми се струват убедителни. Всъщност, както се установява от писменото изложение на жалбоподателката пред Съда, тя упреква Общия съд, че по същество е изопачил доказателствата по делото и следователно е допуснал грешка при прилагане на правото в правната квалификация на спорното искане и в последиците, изведени от нея. Такива въпроси обаче подлежат в това си качество на контрол от Съда в рамките на производството по обжалване [4].

28. Освен това наистина е вярно, че съгласно член 170, параграф 1 от Процедурния правилник с жалбата не може да се изменя предметът на спора пред Общия съд и че в рамките на обжалването компетентността на Съда се свежда всъщност до преценка на правното решение, дадено във връзка с разискваните пред първата инстанция твърдения [5]. От жалбата, подадена пред Общия съд, обаче ясно се установява, че жалбоподателката оспорва по същество неразглеждането на нейната кандидатура за свободна длъжност, чиято правна квалификация се уточнява в обжалваното съдебно решение. Тази правна квалификация обаче сега се оспорва в рамките на това обжалване пред Съда. Следователно, обратно на твърденията на EUIPO, не може да се приеме, че този „главен“ довод на жалбоподателката изменя предмета на спора пред Съда.

29. Поради това считам, че няма никакво съмнение относно допустимостта на жалбата, както и на „главния“ довод в нея. Следователно може да се продължи с правния анализ по същество.

Б. По същество

1. Бележки относно контекста

30. Преди да разгледам повдигнатите правни въпроси, посочени по-горе, бих искал да изложа няколко предварителни бележки относно контекста, които са необходими за доброто разбиране на въпроса, поставен в случая за разглеждане от Съда.

31. Във връзка с това следва да се припомни, че жалбоподателката е отправила две искания, описани в точки 10 и 12 от настоящото заключение. Поради това се поставя въпросът за връзката между няколко процедури, които в случая са се смесили, а именно i) кандидатура във връзка с обявление за свободна длъжност съгласно правилата, приложими за заемане на свободни длъжности, предвидени в член 29, параграф 1 от Правилника, ii) искане за прехвърляне от/в друга институция след командироване на длъжностно лице в приемаща

[3] Решение от 13 юли 2000 г. Salzgitter/Комисия (C-210/98 P, EU:C:2000:397, т. 43).

[4] Вж. решения от 28 януари 2021 г., Qualcomm и Qualcomm Europe/Комисия (C-466/19 P, EU:C:2021:76, т. 42 и цитираната съдебна практика), и в този смисъл от 28 юли 2011 г., Diputación Foral de Vizcaya и др./Комисия (C-474/09 P—C-476/09 P, EU:C:2011:522, т. 58).

[5] Вж. решение от 10 юли 2019 г., VG/Комисия (C-19/18 P, EU:C:2019:578, т. 51 и цитираната съдебна практика).

институция по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника и iii) годишна процедура по прехвърляния, която, както се установява от доказателствата по делото, представлява вътрешна и специфична за EUIPO процедура sui generis (наричана по-нататък „процедурата sui generis“), която не е предвидена в Правилника [6].

32. При това положение решението, довело до подаването на жалбата до Общия съд, е прието само с оглед на второто искане, описано в точка 12 от настоящото заключение, от което следва по същество, че ОН е решил да не разглежда кандидатурата на жалбоподателката, подадена по обявлението за свободна длъжност, с довода, по същество, че то не се е отнасяло до нея като длъжностно лице от друга институция на Съюза. ОН обаче разглежда това второ искане като искане за прехвърляне по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника въз основа на критериите, установени във връзка с процедурата по годишни прехвърляния [7], чиято законосъобразност е одобрена от Общия съд в обжалваното съдебно решение.

33. Във връзка с това обаче е трудно да се установи дали трябва да се счита, че обявлението за свободна длъжност е можело да се отнася за жалбоподателката [8], от една страна, и дали, от друга страна, наличието на връзка между искането за прехвърляне по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника и процедурата по годишни прехвърляния е можело да обоснове прилагането на критериите във връзка с тези прехвърляния, при разглеждането на посоченото искане, още повече че то е подадено извън рамките на същото извършване на прехвърляния [9]. За голямо съжаление, липсата на яснота се отнася до тези два аспекта, посочени по-горе, и Общият съд не се е произнесъл във връзка с това в обжалваното съдебно решение.

34. Въпреки произтичащото от това объркване обаче, което значително усложнява правния анализ по настоящото дело, този анализ трябва да се извърши по следния начин.

2. По първото основание на жалбата

35. С първото си основание, състоящо се от три части, жалбоподателката излага оплаквания, отнасящи се в случая до връзката между членове 4, 8, 27, 29 и 110 от Правилника.

[6] Що се отнася по-специално до тази последна процедура, разбирам при прочита на доказателствата по делото, че обратно на процедурата по член 8, първа алинея от Правилника, която е предназначена само за длъжностни лица на Съюза, тя обхваща не само длъжностните лица от други институции, които заявяват интереса си да бъдат прехвърлени, но също и договорно наети и срочно наети служители, както и лицата, включени в списъка с резерви на Европейската служба за подбор на персонал (EPSO). Освен това тази процедура се състои в сравняване на кандидати, чиито профили и административно положение са различни според критериите, описани в точка 9 от настоящото заключение, за да се определи кои от тях могат да бъдат назначени като длъжностни лица на EUIPO на длъжностите, запазени за тази цел съгласно бюджета, които може да бъдат заети само чрез тази вътрешна процедура, без публикуване на обявление за свободна длъжност.

[7] Вж. точка 9 от настоящото заключение.

[8] От полза е да се отбележи, че както е видно от въпросното обявление за свободна длъжност, в него изобщо не е посочена разпоредба от Правилника като правно основание, а само се упоменава „вътрешната мобилност“. Пред Общия съд обаче жалбоподателката оспорва този аспект на това обявление, като добавя, че при всяко положение, като срочно нает служител на EUIPO, тя е можела да кандидатства за съответната свободна длъжност.

[9] С настоящата жалба (вж. т. 61—69 от настоящото заключение) жалбоподателката цели да опровергае становището на Общия съд, според което доводите, с които тя оспорва правното основание на годишната процедура по прехвърляния и прилагането на критериите, произтичащи от тази процедура, към нейното искане, били необосновани или неотносими, като по този начин твърди, че искането ѝ е трябвало да бъде разгледано за целите на обявената свободна длъжност и с оглед на нейните заслуги.

36. В рамките на това основание, и по-специално на неговата първа част, следва да се разгледа въпросът, който е в основата на настоящото дело, а именно дали Общият съд правилно е определил правната квалификация на спорното искане, от една страна, и е извел произтичащите от нея правни последици, от друга страна.

а) По първата част от първото основание

37. В първата част от първото основание жалбоподателката изтъква, че изводът на Общия съд относно квалификацията на спорното искане и изведените от нея правни последици в обжалваното съдебно решение[10], е опорочен от грешка при прилагане на правото. Тя счита, че членове 8 и 29 от Правилника не уреждат две различни процедури. Член 8 от Правилника не можел да се тълкува в смисъл, че се отнася до положение, при което няма свободна длъжност, тъй като такъв подход би противоречал не само на текста на член 4 от Правилника, но и на целта на членове 4 и 29 от него. Всъщност било необходимо да има свободна длъжност, на която длъжностното лице може да бъде прехвърлено, тъй като то не се прехвърляло със заеманата от него длъжност в институцията, в която първоначално е назначено, още повече че различните длъжности трябвало да бъдат предвидени в бюджета на всяка приемаща институция. Жалбоподателката упреква Общия съд и за това, че е изопачил доказателствата по делото, и по-специално самия начин, по който е формулирано спорното искане, като е приел, че то представлява искане за прехвърляне по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника.

38. В случая Съдът ще трябва да определи дали Общият съд е имал основание да изключи едновременното прилагане по-специално на член 8 и на член 29, параграф 1 от Правилника, като приеме по същество, че искане за прехвърляне от/в друга институция по смисъла на този член 8, първа алинея не може да се отнася пряко до конкретна свободна длъжност, за която има обявление за свободна длъжност[11].

39. Според мен съображенията на Общия съд, по-специално в точки 60—64 от обжалваното съдебно решение[12], според които по същество непременно следва да се прави разграничение между искане за прехвърляне от/в друга институция след командироване на длъжностно лице по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника и правилата, уреждащи възможностите за заемане на свободните длъжности, по-специално чрез искане за прехвърляне от/в друга институция по смисъла на член 29, параграф 1 от Правилника, са опорочени от явна грешка при прилагане на правото поради причините, които ще изложа по-долу. По-специално, доколкото това разграничение, изглежда, е повлияло изцяло на съображенията на Общия съд още от правната квалификация на спорното искане, струва ми се по-уместно да започна настоящия анализ с прегледа на основателността на това разграничение, преди да пристъпя към разглеждането на основателността на посочената квалификация.

40. Във връзка с това следва да се установи, на първо място, че *текстовото* тълкуване на член 8 и на член 29, параграф 1 от Правилника не допуска абсолютното разграничение, въведено от Общия съд в обжалваното съдебно решение. Всъщност първата от тези разпоредби се отнася по-специално до хипотезата на искане за прехвърляне на

[10] Вж. точка 18 от настоящото заключение.

[11] Точка 61 и точка 63, първо тире от обжалваното съдебно решение.

[12] Предпоставката, свързана с разграничаването, вече беше посочена в точка 39 от обжалваното съдебно решение, предхождаща правната квалификация на спорното искане, и впоследствие беше изложена още по-подробно в точки 60—64 от това съдебно решение, след същата квалификация.

длъжностно лице след командироването му в друга институция на Съюза. Така член 8 от Правилника не предвижда никакво ограничение относно предоставената на длъжностните лица възможност да бъдат прехвърлени на основание по-специално член 29, параграф 1, буква б) от Правилника.

41. Що се отнася до член 29, параграф 1 от Правилника, тази разпоредба е свързана със специфичните възможности за проверка от страна на ОН с цел заемане на свободните длъжности, а именно с преместването, назначаването на длъжност съгласно член 45а от Правилника или повишаването в институцията, с прехвърлянето от/в друга институция, с процедурата за подбор, основана на прегледа на списъците с подходящи кандидати и на конкурса.

42. Така от текста на член 29, параграф 1 от Правилника се установява, че тази разпоредба предвижда приоритетния ред, който следва да спазва ОН, за да запълни свободните длъжности, като предимство се дава на длъжностните лица, които вече са на служба в институцията, на следващо място — на длъжностните лица от други институции, след тях — на кандидатите, включени в списъците с подходящи кандидати, и на последно място — на кандидатите в рамките на организиран конкурс [13]. Поради това не може да се оспорва, че съгласно последната посочена разпоредба ОН трябва внимателно да разгледа представените кандидатури съгласно предписания от посочената разпоредба приоритетен ред [14].

43. На второ място, *контекстуалното* тълкуване на член 8 и на член 29, параграф 1 от Правилника също не допуска разграничаването, въведено от Общия съд при прилагането на тези разпоредби. Всъщност следва да се припомни, че член 8, който е включен в дял първи, както указва заглавието му, е част от общите разпоредби на този правилник. От своя страна член 29 от Правилника се съдържа в глава първа, озаглавена „Назначаване“, от дял III, озаглавен „Кариера на длъжностните лица“.

44. След това уточнение считам, както генерален адвокат Kokott вече е обърнала внимание [15], че общите разпоредби на Правилника следва да се прилагат универсално във всички области на правото на европейската публична служба. Това съображение може да бъде потвърдено от съдебната практика [16]. Поради това общият характер на разпоредбата по член 8, първа алинея от Правилника, която се отнася за искане за прехвърляне на длъжностно лице след командироването му, е довод в подкрепа на прочит на този член във

[13] Този извод се налага от постановяването на решение от 18 март 1999 г., Carbajo Ferrero/Парламент (C-304/97 P, EU:C:1999:152, т. 29 и 30 и цитираната съдебна практика). Действително това съдебно решение е постановено с оглед на първоначалната редакция на член 29, параграф 1 от Правилника, в който се установява приоритетен ред, силно фокусиран върху длъжностните лица и другите служители, които вече са на служба в институцията, доколкото в букви а) и б) от него се предвиждат съответно, на първо място, възможностите за повишаване или за преместване в рамките на институцията и на второ място, възможностите за провеждане на вътрешни конкурси в институцията, последвани, едва на трето място, от разглеждането на искания за прехвърляне на длъжностни лица от други институции. Все пак изводът за приоритетния ред, установен с посоченото съдебно решение, се налага в още по-голяма степен в резултат на новата редакция на член 29, параграф 1 от Правилника, приложима в случая, в която занапред на първо място са поставени длъжностните лица на съответната институция и на второ място — тези от други институции, като по този начин се набляга на предимството, дадено на длъжностните лица, при разглеждане на евентуалното им назначаване на свободна позиция и едва след това са налице възможностите да разглеждане на списъците с подходящи кандидати или провеждането на вътрешен конкурс.

[14] Все пак използването на думата „възможности“ в член 29, параграф 1 от Правилника ясно показва, че ОН не е обвързан със задължение (решение от 13 юли 2000 г., Парламент/Richard, C-174/99 P, EU:C:2000:412, т. 38 и цитираната съдебна практика).

[15] Становище на генерален адвокат Kokott по дело за преразглеждане Комисия/Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, т. 30).

[16] Вж., що се отнася до едновременното прилагане на членове 4, 29 и по същество на член 7 от Правилника, доколкото става въпрос за „преместване“, решение от 24 февруари 1981 г., Carbognani и Coda Zabetta/Комисия (161/80 и 162/80, EU:C:1981:51, т. 19), и що се отнася до едновременното прилагане на членове 4 и 29 от Правилника, решение от 2 октомври 1986 г., R./Комисия (75/85, EU:C:1986:347, т. 18).

връзка с член 29, параграф 1 от Правилника, който се отнася, от една страна, до специфичните възможности за запълване на длъжност в приемащите институции и от друга страна, до приоритетния ред, който следва да се спазва за тази цел.

45. Тълкуване в обратен смисъл, както то произтича по-специално от точки 62 и 63 от обжалваното съдебно решение, според което искане за прехвърляне, подадено на основание член 8, първа алинея от Правилника, не може да се отнася пряко до конкретна свободна длъжност, за която е публикувано обявление от ОН, би довело до ограничаване на възможностите за командированите длъжностни лица да се кандидатират за конкретни длъжности, докато такова ограничаване не съществува за некомандированите длъжностни лица. Вместо обаче на командированите длъжностни лица да се предостави допълнително право на прехвърляне, тази разпоредба, така както е тълкувана от Общия съд, би довела до ограничаване на тяхното право. От гледна точка на *телеологичното* тълкуване се съмнявам, че това може да е било намерението на законодателя на Съюза.

46. Доводът на Общия съд, че изключване на командированите длъжностни лица от процедурата, предвидена в член 29, параграф 1, буква б) от Правилника, било обосновано от необходимостта ОН да разшири избора отвъд възможностите, предоставени с член 29, параграф 1, буква а) от Правилника [17], като насърчи мобилността на длъжностните лица на Съюза, както и от интереса на службата [18], според мен също не е убедителен. Разбирам, че прехвърлянето на командировано длъжностно лице вследствие на искането му, подадено на основание член 8, първа алинея от Правилника, не би предложило допълнителни човешки ресурси на съответната институция на Съюза в сравнение с наемането на лицата, които още не работят в същата институция, както се посочва в точка 43 от обжалваното съдебно решение, което може да оправдае евентуален интерес за ограничаване на възможността за командированите длъжностни лица да се кандидатират за свободни длъжности съгласно член 29, параграф 1, буква б) от Правилника.

47. Да се вземе предвид такова съображение обаче, би означавало по същество, че интересът на службата да разшири щата си, като привлече длъжностни лица, работещи в други институции, би имал предимство пред целта за наемане на работа на лица със способности, ефикасност и почтеност, отговарящи на най-високите стандарти [19], тъй като това би лишило командировано длъжностно лице от самата възможност да убеди ОН, че притежава съответните качества, в сравнение с длъжностните лица, които не са командировани. Поради това в действителност отчитането на това съображение, вместо да разшири избора на ОН, би го ограничило.

48. В крайна сметка от практическа гледна точка тълкуването, според което искане за прехвърляне от/в друга институция по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника не може пряко да се отнася до конкретна свободна длъжност, за която има обявление за свободна длъжност, би породило опасността да лиши от всякакво полезно действие възможността за прехвърляне, предвидена в тази разпоредба.

49. Във връзка с това приетото от Общия съд изключване по-специално на едновременното прилагане на членове 8 и 29 от Правилника ми се струва не съвсем логично. Всъщност, ако искането за прехвърляне не е свързано със свободна длъжност, за която е публикувано

[17] Точка 60, второ тире от обжалваното съдебно решение.

[18] Точка 61 от обжалваното съдебно решение.

[19] Член 27 от Правилника.

обявление, къде ще бъде прехвърлено въпросното длъжностно лице[20]? Освен това такова изключване води до опасността да не бъдат отчетени бюджетните ограничения, доколкото всяка длъжност, която бюджетните органи са определили като постоянна във всяка институция на Съюза, трябва да бъде точно предвидена в щатно разписание, приложено към свързания с нея раздел от бюджета[21]. Впрочем, както с основание посочва жалбоподателката, длъжностно лице не се прехвърля в приемащата институция с длъжността, заемана от него в институцията, в която първоначално е назначено. С други думи, длъжностно лице може да бъде прехвърлено в приемаща институция само ако в нея е предвидена свободна постоянна длъжност за заемане и ако правилата от Правилника за заемането ѝ са спазени.

50. С оглед на това би могло да се разбере съображението на Общия съд, припомнено в точка 38 от настоящото заключение, в смисъл, че искането за прехвърляне може да се отнася само за специално предвидените от приемащата институция длъжности в рамките на вътрешна процедура, създадена за тази цел, която не е предвидена от Правилника, а именно годишното извършване на прехвърляния. Би следвало да се приеме обаче, че такова тълкуване, което изобщо не следва изрично от обжалваното съдебно решение, не е съобразено с общия характер на разпоредбата, свързана с предвиденото в член 8, първа алинея от Правилника прехвърляне от/в друга институция на длъжностно лице след командироването му.

51. Освен това не виждам обективна причина, която да налага искане за прехвърляне на длъжностно лице след командироването му да бъде ограничено до длъжностите, които конкретно са предвидени в приемащата институция чрез вътрешна процедура на същата институция. Годишната процедура по прехвърляния обаче, процедура sui generis, с която се установява допълнителна възможност за прехвърляне от/в друга институция освен процедурата, предвидена в Правилника за достъп до длъжности на длъжностни лица в EUIPO, не може да се ползва с предимство пред системата на Правилника, свързана с прехвърлянията, извършвани след командироването на длъжностно лице, чието прилагане по отношение на EUIPO се налага по силата на нейните учредителни актове[22]. За да бъде осигурено изцяло нейното полезно действие, тази система трябва да се разглежда във връзка с членове 4 и 29 от Правилника[23]. При всяко положение, има опасност такова ограничение да доведе без обективна обосновка до различно третиране на командированите длъжностни лица, които искат да бъдат прехвърлени на основание член 8, първа алинея от Правилника в EUIPO, която разполага със специфична вътрешна процедура, и на тези, командировани в друга институция на Съюза, в която не е предвидена такава процедура, и които искат да бъдат прехвърлени в нея.

52. Този извод се налага в още по-голяма степен, като се има предвид, че както се установява от доказателствата по делото пред Общия съд, годишната процедура по прехвърляния, изглежда, има различно приложно поле от това на процедурата във връзка с искане за прехвърляне по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника[24]. Както обаче

[20] Ако следва да се приеме, че длъжностното лице ще бъде прехвърлено на длъжност, запазена за тази цел в рамките на годишната процедура по прехвърляния, вж. точка 50 от настоящото заключение.

[21] Член 6, параграф 1 от Правилника.

[22] Член 1a, параграф 2 от Правилника.

[23] Всъщност от системата на Правилника следва, че когато става въпрос за свободна длъжност, се прилагат членове 4 и 29 от Правилника (вж. в този смисъл решение от 24 февруари 1981 г., Carbognani и Coda Zabetta/Комисия, 161/80 и 162/80, EU:C:1981:51, т. 19), като се има предвид, че в член 4 се предвижда задължение за публикуване на всяка свободна длъжност и че член 29 предвижда приоритетния ред при прилагането на конкретни възможности за заемане на тази свободна длъжност.

[24] Вж. бележка под линия 6 от настоящото заключение.

се установява от обжалваното съдебно решение, Общият съд потвърждава анализа, изложен в спорното решение, основан на критериите за преценка, произтичащи от посоченото по-горе извършване на прехвърляния, приложено към спорното искане, без да проверява, макар жалбоподателката да го е приканила да направи това, дали има връзка между същото извършване на прехвърляния и процедурата по същия член 8, първа алинея във връзка с член 29 от Правилника.

53. Само като допълнение, полезно е да се подчертае, че изключването на едновременното прилагане по-специално на членове 8 и 29 от Правилника се оказва в противоречие със съображенията, изложени в самото спорно решение. Според тези съображения разглеждането на кандидатурата на жалбоподателката в отговор на обявлението за свободна длъжност е изключено с мотива, че това обявление не се е отнасяло за нея в качеството ѝ на длъжностно лице от друга институция, което е уточнено и в решението за отхвърляне на административната жалба. Нищо в спорното решение обаче не оставя впечатлението, че това искане в никакъв случай не може да се отнася до свободна длъжност [25]. Във връзка с това следва да се посочи, че изводът на EUIPO относно законните адресати на обявлението за свободна длъжност, който е оспорен от жалбоподателката пред Общия съд, не е разгледан в обжалваното съдебно решение. При това положение доводите на EUIPO в обратен смисъл, които произтичат от неправилен прочит на точки 62 и 64 от това съдебно решение, не могат да опровергаят изложеното по-горе.

54. С оглед на всички тези аспекти считам, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото в обжалваното съдебно решение, като е постановил, че спорното искане, квалифицирано като искане за прехвърляне по смисъла на член 8, първа алинея от Правилника, по самото си естество не може да се отнася за конкретна свободна длъжност, и следователно неправилно е отхвърлил като неотносими доводите на жалбоподателката, свързани по същество с липсата на едновременно прилагане на цитираната по-горе разпоредба и на разпоредбата, посочена в член 29 от Правилника.

55. Във връзка с това следва да се приеме, както вече беше посочено в началото на настоящия анализ, че тази грешка засяга останалата част от съображенията на Общия съд относно разглеждането на основателността на жалбата. Това се отнася и за правната квалификация на спорното искане, за целите на която Общият съд е счел за необходимо да категоризира двоично това искане като искане за прехвърляне или като подаване на кандидатура в отговор на обявлението за свободна длъжност. Както обаче се установява от предходните точки, двете процедури е можело да бъдат приложени успоредно и поради това искане за прехвърляне, подадено на основание член 8, първа алинея от Правилника, действително е могло да се отнася за свободната длъжност, обявена чрез обявлението за свободна длъжност. Като е разделил спорното искане на две при неговата правна квалификация, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.

56. За изчерпателност следва да се отбележи, че доколкото от спорното искане следва, че жалбоподателката е имала намерение да бъде прехвърлена в EUIPO и да стане длъжностно лице в тази служба, като отговори на публикуваното обявление за свободна длъжност, точният начин, по който е изложено това спорно искане, според мен не е относим. Всъщност ОН следва да извърши правната квалификация на искането, така че тя да

[25] Вж. точка 32 от настоящото заключение.

отразява вложения от автора му смисъл[26]. В случая обаче е налице точно обратното: в обявлението за свободна длъжност в EUIPO не е посочено никакво правно основание, докато фактът, че в спорното си искане жалбоподателката се позовава според мен съвсем правилно на две правни основания, а именно на членове 8 и 29 от Правилника, е тълкуван в неин ущърб.

57. Според мен от изложеното следва, че първата част от първото основание трябва да бъде уважена. Поради това само за изчерпателност ще разгледам останалите части от първото основание и второто основание.

б) По втората част от първото основание

58. Що се отнася до втората част от първото основание, жалбоподателката твърди, че Общият съд е нарушил правото ѝ на защита или, най-малкото, е тълкувал неправилно нейното първо основание и е пропуснал някои от доводите ѝ, като се е съсредоточил върху доводите на EUIPO относно атестационните доклади, без да ги съпостави с изложените от нея доводи, още повече че тези доклади не са включени в материалите по делото пред Общия съд.

59. Не намирам тези доводи за убедителни. Всъщност вярно е, че Общият съд се е основал на доводите на EUIPO във връзка с отнасящите се за нея атестационни доклади. Все пак жалбоподателката, която не твърди, че не е била запозната с тяхното съдържание, е можела да упражни ефективно правото си на защита по отношение на направените въз основа на тях преценки. Поради това твърдяното нарушаване на нейното право на защита не може да произтича от неприлагането на тези доклади към материалите по делото пред Общия съд, още повече че самата жалбоподателка не е счела за уместно да представи тези документи пред него.

60. Освен това от точки 52 и 53 от обжалваното съдебно решение се установява, че обратно на твърденията на жалбоподателката, при извършването на преценката си Общият съд е взел предвид не само атестационните доклади, но и други аспекти, като уменията на жалбоподателката и заеманите от нея длъжности през кариерата ѝ в EUIPO. Впрочем фактът, че Общият съд е отхвърлил доводите на жалбоподателката, не може да означава, че е нарушил правото ѝ на защита или, най-малкото, че не е тълкувал правилно първото основание, изложено от нея, и е пропуснал да разгледа някои от нейните доводи. Поради това втората част от първото основание трябва да се отхвърли.

в) По третата част от първото основание

61. В третата част от първото основание жалбоподателката упреква Общия съд за допуснати грешки при прилагане на правото, тъй като, от една страна, той отхвърлил нейните оплаквания относно годишната процедура по прехвърляния като неотносими, въпреки че критериите, произтичащи от тази процедура, били приложени при разглеждането на нейното искане, и от друга страна, изопачил доказателствата по делото,

[26] Във връзка с това следва да се посочи, че заявителят, който се обръща към ОН, може дори да посочи погрешно правно основание в искането си. Такова обстоятелство обаче не би трябвало да се използва в негов ущърб, доколкото ОН, който следва да вземе предвид всички доказателства, въз основа на които може да приеме решението си, е длъжен да извърши правилната правна квалификация на представените пред него актове.

като приел, че спорното искане не е разгледано в рамките на годишната процедура по прехвърляния. Освен това тя го упреква за това, че е нарушил възложеното му задължение за мотивиране, като е отговорил само частично на нейните доводи.

62. Следва да се припомни, че в точка 69 от обжалваното съдебно решение Общият съд е счел по същество, че всеки довод на жалбоподателката, свързан с годишната процедура по прехвърляния, е неотносим при осъществяване на контрола за законосъобразност на спорното решение, което се отнася до друго искане за прехвърляне. В точки 70 и 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява, че доводите на жалбоподателката, изведени от нарушаването на член 110 от Правилника, са недопустими по същество поради липсата на ясни и точни указания относно отражението на това нарушение върху нейното лично положение или върху съдържанието на спорното решение.

63. Най-напред, не съм съгласен със становището на EUIPO, изложено в отговор на доводите на жалбоподателката, обобщени в точка 61 от настоящото заключение, според което тя не се основава на никакво правно обстоятелство, а само възпроизвежда вече изтъкнатите от нея пред Общия съд доводи, като се твърди, че по този начин се стреми да оспори извършената от него преценка на фактите. Всъщност, макар простото повторение на вече представените пред Общия съд доводи да е можело да доведе до констатация за тяхното отхвърляне [27], следва да се припомни, че когато съответната страна оспорва тълкуването или прилагането на правото на Съюза от Общия съд, както е в конкретния случай, що се отнася до законосъобразността на процедурата, приложена при разглеждането на спорното искане от гледна точка на различни разпоредби от Правилника, очевидно в производството по обжалване е възможно отново да се повдигнат правни въпроси, които са били разгледани пред последната юрисдикция [28], тъй като в противен случай производството по обжалване отчасти би се обезсмислило. Поради това доводите на EUIPO за недопустимостта на третата част от първото основание следва да се отхвърлят.

64. С оглед на това по съществото на доводите на жалбоподателката следва да се посочи следното. Най-напред следва да се припомни, че спорното искане е преценено с оглед на критериите, произтичащи от т.нар. годишна процедура по прехвърляния. Поради това именно въз основа на същата преценка Общият съд е приел, че спорното искане е било надлежно разгледано от EUIPO [29].

65. Според мен Общият съд не е можел, без да опорочи обжалваното съдебно решение с грешка при прилагане на правото, да отхвърли като неотносими доводите на жалбоподателката, свързани по същество с годишната процедура по прехвърляния, само въз основа на обстоятелството, че предметът на подадената пред него жалба се отнася до друго искане за прехвърляне, подадено след изтичането на срока, определен за изразяване на интерес. Всъщност това съображение на Общия съд значително се отклонява от действителната преценка на спорното искане, доколкото, независимо че е подадено в отговор на обявлението за свободна длъжност, това искане е съобразено с критериите, следващи от друга процедура, наречена годишна процедура по прехвърляния, и е одобрено въз основа на тази преценка от Общия съд [30].

[27] Вж. в този смисъл решения от 19 ноември 1998 г., Парламент/Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, т. 39 и цитираната съдебна практика), и от 15 юли 2021 г., DK/SEAE (C-851/19 P, EU:C:2021:607, т. 32 и цитираната съдебна практика).

[28] Решение от 13 юли 2000 г., Salzgitter/Комисия (C-210/98 P, EU:C:2000:397, т. 43).

[29] Вж. точка 32 от настоящото заключение и точки 51—55 във връзка с точка 5 от обжалваното съдебно решение.

[30] Вж. бележка под линия 29 от настоящото заключение.

66. Впрочем, наред с факта, че Общият съд изобщо не е анализирал връзката между годишната процедура по прехвърляния, която е процедура sui generis, и процедурата по член 8, първа алинея от Правилника във връзка с член 29 от него, за да прецени дали има основание за прилагането на критериите, следващи от първата от тези процедури, в хода на втората [31], най-общо, той е лишил жалбоподателката от възможността да оспори относимостта на това прилагане при анализа на нейното искане. Във връзка с това прави особено впечатление твърдението на жалбоподателката, че тя не е могла да повлияе по никакъв начин на процедурата или на критериите, приложени за оценка на нейното искане.

67. Според мен при тези обстоятелства годишната процедура по прехвърляния се оказва неразривно свързана с тези критерии [32]. Поради това следва да се приеме, че прилагането на критериите, произтичащи от тази процедура, при разглеждането на спорното искане позволява на жалбоподателката да оспори законосъобразността на тази процедура, от която следват посочените критерии.

68. Ето защо според мен изводът на Общия съд за отхвърлянето на доводите на жалбоподателката относно законосъобразността на годишната процедура по прехвърляния с оглед на членове 4 и 29 от Правилника като неотносими е опорочен от грешка при прилагане на правото.

69. От изложеното следва, че третата част от първото основание е обоснована.

3. По второто основание на жалбата

70. Във второто основание на жалбата, което се разделя на три части, жалбоподателката счита, че като е отхвърлил нейното основание — нарушаване на принципа на равно третиране, Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, нарушил е задължението за мотивиране и нейното право на защита и е изопачил доказателства по делото.

а) По първата част от второто основание

71. В рамките на първата част от второто основание жалбоподателката излага два основни довода. На първо място, тя оспорва извода на Общия съд за неотносимост на нейните доводи относно неспазването на приоритетния ред по член 29, параграф 1 от Правилника, което е довело до неравно третиране на външните кандидати и на длъжностните лица, които желаят да бъдат прехвърлени. На второ място, жалбоподателката упреква Общия съд за това, че е приел, че нейното положение — на длъжностно лице в друга институция, което иска да бъде прехвърлено за постоянно в EUIPO, не е било сходно с положението на срочно нает кандидат, като изтъква несъвместимостта на това съображение с разглежданото обявление за свободна длъжност и че ако трябва да се приеме, че е налице различно третиране, предимството, гарантирано с член 29, параграф 1 от Правилника, е трябвало да доведе до вземане предвид на нейното искане.

[31] Вж. точки 33 и 52 от настоящото заключение.

[32] Вж. по аналогия решение от 17 декември 2020 г., BP/FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, т. 38).

72. В началото следва да се припомни, че в точки 76—79 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля доводите на жалбоподателката като неотносими, от една страна, и при всяко положение, като необосновани, от друга страна.

73. Полезно е да се припомни също, че принципът на равно третиране изисква да не се третират различно сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. Аспектите, по които се отличават различни положения, и евентуално сходният им характер трябва да се определят и преценяват в светлината на предмета на разглежданата разпоредба и преследваната с нея цел, като, разбира се, при това трябва да се вземат предвид принципите и целите в съответната област [33].

74. С оглед на това уточнение, що се отнася, от една страна, до извода на Общия съд, изложен в точка 76 от обжалваното съдебно решение, който по същество е за неотносимостта на доводите на жалбоподателката, доколкото те са свързани с неспазването на приоритетния ред по смисъла на член 29, параграф 1 от Правилника, достатъчно е да се припомни, че поради съображенията, посочени в точки 39—57 от настоящото заключение, трябва да се приеме, че този извод е опорочен от грешка при прилагане на правото.

75. От друга страна, съображенията на Общия съд, изложени в точки 77—79 от обжалваното съдебно решение, относно отхвърлянето като необосновани на доводите на жалбоподателката, изведени от нарушаване на принципа на равно третиране при разглеждането на спорното искане, също ми се струват неправилни.

76. Всъщност Общият съд не е можел, без да допусне грешка при прилагане на правото, да се съсредоточи върху положението на дадено лице след неговото назначаване като срочно нает служител, за да го сравни с това на жалбоподателката, доколкото такова сравнение не отчита действителните положения, за които се отнасят нейните доводи [34]. Според мен, за да се сравнят или разграничат, евентуално, посочените положения, е трябвало да се вземе предвид етапът на разглеждането на кандидатурите, като по този начин се съпоставят кандидатите за свободната длъжност, а именно външен кандидат, включен в списъка с резерви, и жалбоподателката, длъжностно лице на Комисията, командировано в EUIPO, и то, както изтъква тя, с оглед на правилата, свързани с приоритетния ред, предвиден в член 29, параграф 1 от Правилника.

77. Поради това първата част от второто основание следва да бъде уважена.

б) По втората част от второто основание

78. Жалбоподателката счита, че Общият съд неправилно е отхвърлил втората част от второто основание — нарушаване на принципа на равно третиране на кандидатурите на кандидатите, имащи профил на специалист по интелектуална собственост, и на тези без такъв профил.

[33] Вж. решение от 15 юли 2021 г., DK/SEAE (C-851/19 P, EU:C:2021:607, т. 47 и 48 и цитираната съдебна практика).

[34] В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че целта на външното обявление за свободна длъжност, посочено в точка 79 от обжалваното съдебно решение, във връзка с точка 12 от него, в действителност е била да се състави списък с резервни кандидати за заемане на длъжност специалист по интелектуална собственост чрез наемането на срочно нает служител. От друга страна, целта на обявлението за свободна длъжност, за която е кандидатствала жалбоподателката, е била да се наеме на работа длъжностно лице или срочно нает служител.

79. Не намирам тези доводи за убедителни. Всъщност, макар да изглежда полезно да посоча, че при преценката на сходството на положенията Общият съд се е основал на „материята относно прехвърлянията“, докато доводите на жалбоподателката се отнасят по-общо до наемането на работа [35], тази преценка е изложена правилно, по същество чрез квалификацията и уменията на кандидатите, а именно, в случая, тяхната специализация в областта на правото на интелектуална собственост или в друга област, като се отчитат принципите и целите в разглежданата област [36].

80. Поради това, подобно на точки 82 и 83 от обжалваното съдебно решение, следва да се приеме, че разликата, съществуваща между длъжностно лице без специализиран профил в областта на интелектуалната собственост и длъжностно лице, което е специализирано в тази материя, се състои в притежаваните от тях различни умения. Поради това считам, че различното третиране или, както твърди жалбоподателката, по-благоприятното третиране на първото от тези положения, като те също са различни, не противоречи на принципа на равно третиране. Впрочем самата жалбоподателка набляга на разликата между кандидатите, които имат профил в областта на интелектуалната собственост, и тези, които нямат такъв, и на невъзможността за съпоставяне на техните заслуги.

81. Ето защо според мен Общият съд не е допуснал грешка, като е отхвърлил втората част от второто основание.

в) По третата част от второто основание

82. В третата част от второто основание жалбоподателката упреква Общия съд, че е допуснал грешки при прилагане на правото, че съображенията му са непоследователни и че е изопачил доказателства по делото, като е отхвърлил довода, изведен от прехвърлянето на други длъжностни лица извън годишната процедура по прехвърляния, в нарушение на принципа на равно третиране. Жалбоподателката упреква Общия съд и за това, че е нарушил правото ѝ на защита, като е отхвърлил искането ѝ за процесуално-организационни действия с цел да бъдат представени списъците на решенията относно административното положение на персонала съгласно Правилника след 2013 г.

83. Съображенията на Общия съд, с които той отхвърля доводите на жалбоподателката, са изложени в точки 86—90 от обжалваното съдебно решение. Според тези съображения след подаване на искането за прехвърляне извън годишната процедура по прехвърляния, което е обстойно прегледано, е прието изрично решение за отказ. Тъй като обаче Правилникът не предоставя никакво право на прехвърляне от/в друга институция съгласно член 8 и правото на жалбоподателката искането ѝ за прехвърляне да бъде разгледано, не предполага администрацията да го уважи, Общият съд приема, че третата част от второто основание на жалбоподателката следва да се отхвърли. Поради това той приема, че не е подходящо да уважи и нейното искане за процесуално-организационни действия за представяне на документи от страна на EUIPO.

[35] Което впрочем може да се счита за логично, доколкото жалбоподателката е подала искането си за прехвърляне в отговор на обявлението за свободна длъжност, още повече че, както се установява от контекста по настоящото дело, е могло „прехвърлянията“ в EUIPO, извършвани в рамките на годишната процедура по прехвърляния, да се отнасят до същинското назначаване на работа на някои от нейните кандидати, които не са били длъжностни лица на Съюза.

[36] Вж. съдебната практика, цитирана в бележка под линия 33 от настоящото заключение.

84. Във връзка с това, що се отнася до мотивите за отхвърляне на доводите на жалбоподателката, основният от които се съдържа в точка 86 от обжалваното съдебно решение и който следва да се тълкува във връзка с точки 51—55, Общият съд счита, че „искането за прехвърляне на жалбоподателката, отправено извън годишната процедура по прехвърляния […], е разгледано обстойно, след което с[ъс спорното] решение е прието изрично решение за отказ“. Тези точки трябва да се разглеждат във връзка с оспорените от жалбоподателката като непоследователни точки в рамките на нейната жалба.

85. По-специално, в точка 47 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че „жалбоподателката вече е представила искане за прехвърляне във връзка с поканата за изразяване на интерес, така че спорното искане трябва да се счита за продължение на предприетите от нея действия […], насочени към прехвърлянето ѝ като длъжностно лице“. В точка 51 от това обжалвано съдебно решение той приема, че „EUIPO е анализирала спорното искане с оглед на критериите в областта на прехвърлянията […] [и че] спорното искане съдър[жа] множество препращания към посочените критерии“. В точки 52 и 53 от посоченото съдебно решение Общият съд излага причините, които му позволяват да стигне до извода, че ОН действително се е съобразил с тези критерии, а именно уменията на жалбоподателката, заеманите от нея длъжности по време на службата ѝ в EUIPO, както и атестационните доклади, които, както е видно от точка 9 от настоящото заключение, действително спадат към критериите, прилагани при годишната процедура по прехвърляния. Следва да се припомни, че в точка 69 от обжалваното съдебно решение „всеки довод, свързан с годишната процедура по прехвърляния“, изложен от жалбоподателката, е отхвърлен като неотносим.

86. Както следва от посочените по-горе твърдения, взети заедно, на първо място, приема се, че спорното искане, което е анализирано с оглед на критериите, приложими във връзка с годишната процедура по прехвърляния, е направено извън тази процедура, на второ място, разглеждането му с оглед на посочените критерии обаче е позволявало да се направи изводът, че не е нарушен член 8, първа алинея от Правилника, и на трето място, доводите на жалбоподателката, изложени във връзка с третата част от второто основание, доколкото се основават на посочените по-горе твърдения, е следвало да се отхвърлят. Поради причините, изложени при анализа на първата и третата част от първото основание[37], тези твърдения са опорочени от грешка при прилагане на правото, още повече като се има предвид контекстуалното обърквaне, посочено по-специално в точка 33 от настоящото заключение.

87. Изложеният по-горе извод не може да се опровергае от констатацията, направена от Общия съд в точка 87 от обжалваното съдебно решение, че Правилникът не предоставя никакво право на заявителя действително да бъде прехвърлен от/в друга институция, дори що се отнася за длъжностните лица, които отговарят на всички условия, за да могат да бъдат прехвърлени. Като стига до този извод, Общият съд не разглежда довода на жалбоподателката относно неравното ѝ третиране спрямо другите длъжностни лица, които са били прехвърлени извън годишната процедура по прехвърляния.

88. Ето защо, поради грешката, установена в точка 86 от настоящото заключение, Общият съд не е разгледал по същество довода на жалбоподателката относно възможността за други длъжностни лица да бъдат прехвърлени извън годишната процедура по прехвърляния. Следователно Съдът не може да прецени дали е налице евентуално

[37] Вж. точки 39—57 и 64—69 от настоящото заключение.

нарушаване на правото на защита на жалбоподателката с оглед на отхвърлянето на искането ѝ за предприемане на процесуално-организационни действия, посочено в точка 82 от настоящото заключение.

89. Поради това третата част от второто основание на жалбата също следва да бъде уважена.

VI. Окончателно решение по основателността на жалбата

90. Предвид всички изложени по-горе съображения предлагам на Съда да постанови, че първата част от първото основание е обоснована. По съображения за изчерпателност отбелязвам също, че третата част от първото основание и първата и третата част от второто основание на жалбата са обосновани. Като се има предвид обаче, че за няколко от доводите на жалбоподателката Общият съд приема, че са неотносими поради грешката, установена в първата част от първото основание, фазата на производството не позволява да се постанови окончателно решение по същество. При тези условия, ако Съдът реши да отмени обжалваното съдебно решение, предлагам делото да бъде върнато на Общия съд за ново разглеждане, в който случай предлагам също Съдът да не се произнася по съдебните разноски.

VII. Заключение

91. Предвид изложените по-горе съображения предлагам на Съда:

– да отмени решението на Общия съд на Европейския съюз от 29 март 2023 г., ZR/EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169), доколкото първата и третата част от първото основание и първата и третата част от второто основание са обосновани,

– да върне делото на Общия съд за ново разглеждане и

– да не се произнася по съдебните разноски.